

Det har aldrig kunnet falde mig ind, at hvad jeg har udtalt om Contracten af 1861, kunde opfattes paa en saadan Maade. Den omtalte Traværende har da i alt Falb 150 Rigsdagsmænd til Medstyrelse, thi Contracten af 1861 var jo forelagt som Bilag til Forslag til Loven af 10de Marts 1861, saaledes som denne blev vedtagen. Jeg troer, at, hvad min ærede Collega fremførte iforgaars, skjøndt det ganske vist blev anført uden nogen som helst Hensigt til at ville støtte min Paastand med Hensyn til Ufordeelagtigheden af Contracten af 1861, dog i en væsentlig Grad maa siges at støtte denne min Paastand. De Udtalelser af ham, hvortil jeg her sigter, findes i Landssthingsstidenden Sp. 2039—40 og gaae ud paa, at den Rabat, som Statskassen har indvundet ved at modtage de saakaldte Betoffe Obligationer eller, rettere udtrykt, ved at betale Entreprenøren i et andet Betalingsmiddel end det i Contracten af 1861 vedtagne, har for Entreprenøren beløbet sig til den lille Sum af 960,000 Rb. Entreprenøren har saa desuden maattet modtage i det egentligt aftalte Betalingsmiddel, 4 pCt. kongelige Obligationer, et Beløb af 5,309,000 Rb. Jeg troer, at det vil være at ansætte Tabet paa disse Obligationer for Entreprenøren meget lavt, naar jeg sætter det til 13 pCt.; det har i sin Tid betydelig overskredet 13 pCt. og har, mig bekendt, aldrig været derunder; for at gjøre Beregningen saa lempelig som muligt, sætter jeg det imidlertid kun til 13 pCt. Et Tab af 13 pCt. paa de modtagne 5,309,000 Rb. vil udgjøre 689,000 Rb., hvilket Beløb, lagt til den af Finansministeren angivne Rabat, giver et samlet Tab for Entreprenøren af 1,649,000 Rb. Nu vil jeg dog spørge, om jeg, naar Entreprenøren i Virkeligheden har kunnet fuldbyrde Contracten af 1861 trods et saa enormt Tab paa sit Betalingsmiddel, da ikke har været aldeles berettiget til at sige, at han ved Afslutningen af Contracten maa have sikret sig ved selve Contractpriserne mod Virkningerne af en saadan Eventualitet, som jo ingenlunde kunde ligge fjernt fra hans Tanke, da Contracten afsluttedes, naar henføres til, at han gif ind paa at ville modtage 4 pCt. kongelige danske Obligationer, der paa den Tid ganske vist stode omtrent i en Cours af 96, men vel at mærke ikke danske 4 pCt. Rigs-

monter Obligationer, hvilke vare de, der stode i den nævnte Cours, men 4 pCt. danske Obligationer i Sterling til en Cours af 96. Jeg troer dog, at det er at tillægge den paagjældende Mand altfor ringe Kjendskab til Pengeforholdene, naar man vil gjøre gjældende, at han skulde have troet, at han ved at modtage Obligationer af den nævnte Art til en Cours af 96, fik fuld Valuta. Der er fremkommet en anden Ytring i dette Thing, som idetmindste for mig lød saaledes, at man netop opnaaede en billig Contract, fordi Contractanten iforveien var bunden ved en anden Contract. Jeg ønsker ikke at komme dybere ind paa dette Forhold, men jeg skal kun bemærke, at jeg troer, at man gjerne kunde vende Forholdet om og sige, at det var Statskassen, der var bunden ligeoverfor den paagjældende Entreprenør ved den paabegyndte Tverbane i Sjælland. — Det ærede 4de Medlem for 1ste Kred. (Behmann) vilde rigtig nok gjøre gjældende, at en saadan Rabat og et saadant Tab paa Betalingsmidlet som det af mig omtalte ikke beviste Noget som helst, thi man maatte jo først med Bestemthed vide, om Entreprenøren havde kunnet staae sig ved Contracten med denne Rabat, eller om han ikke havde kunnet det. Jeg seer mig nu selvfølgelig ikke istand til at oplyse det ærede Medlem herom; men jeg maa dog bemærke, at det forekommer mig, at Præsumptionen er for, at han har staaet sig vel derved, siden han usfortrødent bliver ved at arbejde fremad, og det uden at have gjort Forsøg paa at opnaa andre Vilkaar eller en Opsættelse i Tiden; tværtimod har han jo snarere fremstjundet Arbeidet. Man kan ikke indvende herimod, at det Depositum, som vi havde modtaget for Fuldbyrðelsen af Arbeidet, var saa stort, at det vilde have været et større Tab for Entreprenøren at miste dette Depositum end at finde sig i at modtage den mindre Værdi, som Betalingsmidlet repræsenterede. Det ærede Medlem, der er saa fortrolig med Contracten af 1861, vil jo nemlig vide, at dette Depositum var saa forsvindende, sammenlignet med Tabet paa Betalingsmidlet, at Entreprenøren meget godt kunde have staaet sig ved at løbe fra dette Depositum og det Hele, hvis virkelig Contracten havde været generende for ham. Jeg